

תפ"ח (באר-שבע) 15622-12-12 - מדינת ישראל נ' חוסיין סגלטיצי

פלילי - חוק העונשין - עבירות אלימות

var MareMakom = "תפח (באר-שבע) 15622-12-12 - מדינת ישראל נ' חוסיין סגלטיצי, תק-מח תפח (באר-שבע) 15622-12-12(3), 14186(02/09/2013)";

תפ"ח (באר-שבע) 15622-12-12 - מדינת ישראל נ' חוסיין סגלטיצי מחוזי באר-שבע

תפ"ח (באר-שבע) 15622-12-12

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד א. אברהם, פמ"ד

נגד

חוסיין סגלטיצי

ע"י ב"כ עו"ד א. דייגי

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[02.09.2013]

בפני: כב' ס. הנשיא השופטת ר. יפה-כ"ץ, אב"ד

כב' השופט א. ואגו

כב' השופט י. צלקובניק

ג ז ר - ד י ן

1. במסגרת הסדר טיעון שנערך בין הצדדים, תוקן כתב האישום המקורי שהוגש כנגד הנאשם, הוא הודה בעובדות שבכתב האישום המתוקן ובהתאם הוא הורשע בביצוע עבירה של חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977. הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לעניין העונש שיוטל על הנאשם.

מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם עולה, כי היה בן זוגה של המתלוננת במשך כשנתיים וחצי, עד שמספר חודשים עובר לאירוע נשוא כתב האישום, הודיעה לו המתלוננת שהיא מבקשת להיפרד ממנו מאחר והכירה גבר אחר. בנובמבר 2012, התקשר הנאשם אל המתלוננת ואיים עליה בטלפון שיפגע בידידה החדש ויהרוג אותו. כ-3 שבועות לפני ה-30/11/12, כעסה המתלוננת על הנאשם והגיעה לביתו שבנתיבות. שם התווכחו השניים, המתלוננת צעקה על הנאשם, דחפה אותו וסטרה על פניו. לאחר מכן, שוחחו השניים וסיכמו ביניהם, שוב, כי ייפרדו זה מזו בצורה יפה. בתאריך 30/11/12, בשעות אחר הצהריים, שוחח הנאשם עם המתלוננת בטלפון, וזו אמרה לו, כי היא רוצה לשבת איתו ולדבר, ועל כן, הזמין אותה הנאשם לביתו. ואכן, בסביבות השעה 19:00 הגיעה המתלוננת אל ביתו של הנאשם, השניים ישבו ושוחחו על הפרידה ביניהם, כשבמהלך השיחה אמרה המתלוננת לנאשם שיש לה בן זוג אחר, וכי היא אינה מעוניינת עוד להיות עם הנאשם. בשלב כלשהו, יצאו השניים מהבית והמשיכו לשוחח כאשר הם יושבים על כסאות בכניסה של הבית. בין השניים התעורר ויכוח, במהלכו אמרה המתלוננת לנאשם, שמכאן ואילך עליו להתרחק ממנה וכי היא אוהבת את בן זוגה החדש, והנאשם אמר לה, כי תיתן עוד כמה ימים ולא תעזוב אותו.

לפתע, דחף הנאשם את המתלוננת, הרים סכין מטבח שהייתה מונחת בסמוך אליו, ודקר את המתלוננת דקירה אחת עמוקה בבית החזה משמאל ודקירה אחת נוספת בבטנה. המתלוננת החלה לצעוק "הוא דקר אותי", ונפלה על הרצפה כשהיא פצועה ומדממת. הנאשם רכן מעליה, ולאחר מכן השליך את הסכין מידו והחל להימלט מהמקום. שכנים ועוברי אורח, החלו לטפל במתלוננת והזעיקו למקום את מד"א ואת המשטרה.

המתלוננת פונתה לבית החולים סורוקה במצב קשה בלתי יציב, כאשר היא סובלת מפצע דקירה בחזה בצד שמאל עליון, פצע דקירה בבטן ודימום פנימי רב. היא נאלצה לעבור שני ניתוחים, במהלכם התברר, כי פצע הדקירה בבטן חדר וחתך את הקיבה וכלי דם גדולים. בעת שהוגש כתב האישום (13/12/12) עוד הייתה המתלוננת מאושפזת. הנאשם נעצר בעת שניסה להתחבא במתחם של מקווה.

2. לבקשת המאשימה הוגש תסקיר על המתלוננת, מטעם המפקחת המחוזית על נפגעי עבירה. מירב הנתונים העולים מתסקיר זה, לא יפורטו בשל צנעת הפרט, ודי אם נציין, כי מאז פציעתה, עדיין סובלת המתלוננת (בת 26) מפגיעות פיזיות ורגשיות קשות, כמו גם מצלקות מכוערות וכואבות, שחווה כתוצאה ממעשי הנאשם. חודשים ארוכים לא יכלה לעבוד, ואף אמה נאלצה לעזוב את עבודתה כדי לסייע לה. המתלוננת ציינה בפני עורכת התסקיר, כי תחילת הקשר בינה לבין הנאשם היה טוב ומספק, אולם כעבור מספר חודשים, החל לגלות יחס אובססיבי כלפיה ולהצר את צעדיה; הוא נהג לאיים עליה, שאם תעזוב אותו יפגע בגבר שיהיה איתה; ארב לה מחוץ לביתה; עקב אחרי התכתבויותיה במחשב; והתפרצויות הזעם שלו כלפיה הלכו והחריפו, כמו גם צריכת האלכוהול שלו. הוא לא נהג באלימות פיזית, עד לאירוע האחרון, אך התנהגותו הייתה בלתי צפויה והיא חששה מפניו והרגישה רדופה. היא לא האמינה שיפגע בה פיזית והדקירות נשוא כתב האישום הפתיעו אותה והותירו אותה עם תסמינים פוסט-טראומתיים קשים. הומלץ, לאור תמונת הנזק הקשה שתוארה בתסקיר, כי יוטל על הנאשם, בין היתר, פיצוי כספי משמעותי לטובת המתלוננת.

נציין, כי במסגרת הטיעונים לעונש, הגישה התובעת את התצלומים של המתלוננת מבית החולים, וכן את התיעוד הרפואי מביה"ח.

3. גם על הנאשם הוגש תסקיר מטעם שירות המבחן. הוא בן 36, נשוי ומתגורר מזה כ-4 שנים בנפרד מאשתו, ולהם ילד בן 5. הנאשם נולד וגדל בטורקיה והגיע ארצה עם רישיון עבודה בשנת 2001, ועבד בתחום הבניין. את המתלוננת הכיר לפני שנפרד מאשתו, ולאחר שהקשר ביניהם התהדק, עזב את אשתו ובנו ועבר להתגורר בנפרד. הוא לא התגורר מעולם ביחד עם המתלוננת, אבל הם הרבו לבלות במשותף, כאשר הנאשם תיאר את יחסיהם כסוערים. הנאשם הרבה להאשים את המתלוננת, אופיה, מזגה וגילה הצעיר בויכוחים המשותפים שלהם ומסר, כי טרם האירוע, מעולם לא הרים עליה יד. בשיחה עם המתלוננת, היא מסרה לשירות המבחן, כי לאורך כל הזוגיות שניהלו, נטה הנאשם, לאורך תקופות ארוכות, לשתות לשוכרה כמעט מידי יום, כאשר אז אף נהג בבנו הקטן באופן תוקפני ואלים. לדבריה, גם חוסר היציבות התעסוקתית של הנאשם, השפיע על מצב רוחו ותפקודו, ומסרה, כי אף היום, למרות מעצרו של הנאשם, היא מפחדת בכלל וממנו בפרט.

הנאשם הודה בפני שירות המבחן במעשיו, אולם שירות המבחן התרשם, כי יש לו נטיה להטיל את האשמה למצב אליו הגיע על המתלוננת ואופן התנהגותה. הוא מתקשה לקבל אחריות על השתלשלות האירועים ועל תפיסת עולמו ודפוסי התנהגותו, שהשפיעו על התנהלותו. הוא מכיר בכך, כי היה בגילופין בעת ביצוע העבירה, אולם, שירות המבחן התרשם, כי הוא מטשטש את דפוסי שתיית האלכוהול שלו ואת הבעייתיות בתחום זה. שירות המבחן העריך, כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו של הנאשם בעתיד, הינו גבוה, והמליץ לשקול עונש מוחשי של מאסר, אשר יחדד עבור הנאשם את המחירים להתנהגותו ויהווה גורם הרתעתי ומציב גבולות.

4. בטיעוניה לעונש, אותם הגישה התובעת המלומדה, עו"ד סיגל דהן-הירש, בכתב, נטען, כי לדעת המאשימה, יש להשית על הנאשם עונש מאסר בפועל, כאשר מתחם העונש ההולם מצוי בין 12 ל-16 שנות מאסר בפועל. בנוסף התבקש ביהמ"ש להשית על הנאשם מאסר על תנאי ופיצוי משמעותי.

התובעת ציינה בטיעוניה, כי הערך החברתי שעליו נועדה העבירה של חבלה בכוונה מחמירה להגן, הינו ערך האדם, כבודו ושלמות גופו ונפשו, וכי התנהגות הנאשם מעידה על מסוכנותו, לאחר שלא כיבד את בחירתה של המתלוננת לפתוח דף חדש בחייה.

לדבריה, ניסה הנאשם להניא את המתלוננת מלממש את רצונה, תחילה על ידי איום לפגוע בבן זוגה החדש, ולאחר מכן, כאשר איומים אלה לא נשאו פרי, הזמין אותה אל ביתו ושם, בפרץ של אלימות ואכזריות, דקר אותה שתי דקירות חמורות, כאשר כל אחת מהן בעלת פוטנציאל קטלני. הנאשם העמיד את המתלוננת בסכנת חיים, ועל כן, ראוי כי יגזר עליו, לעמדתה, עונש מחמיר.

התובעת הדגישה את האכזריות והאלימות שבמעשי הנאשם; את העובדה, כי המניע למעשים היה קנאה ואי הסכמה לרצונה של המתלוננת לסיים את היחסים שביניהם; כי חייה של המתלוננת ניצלו אך בנס בשל הפגיעה הקשה שנפגעה (ולעניין זה הפנתה גם לתסקיר הנפגע); וכי העובדה שהנאשם שתה אלכוהול בטרם ביצע את המעשים, אינה יכולה לשמש עילה להקלה בעונש, כיוון שמחומר הראיות לא עלתה האפשרות לקיומן של נסיבות המנויות בסעיף 40(ט)(9) לחוק העונשין.

התובעת צרפה פסיקה ענפה המעידה על מדיניות ענישה מחמירה בעבירות כגון אלה, וציינה, כי הגם שהנאשם חסר הרשעות קודמות, אין בנסיבותיו האישיות, כפי שאלה באו לידי ביטוי בתסקיר שירות המבחן, כדי להקל בעונש החמור שיש לגזור עליו.

5. לעומתה, סבר הסנגור המלומד, עו"ד דייגי, כי יש לגזור על הנאשם עונש מתון ככל הניתן. לדבריו, מדובר במי שהוא בן 36 נטול כל עבר פלילי, אשר תואר על ידי גרושתו, שהיא אינה המתלוננת, כאב מסור לבנו הקטן (אגב, תיאור הסותר את דברי המתלוננת בפני שירות המבחן, בדבר אופן התנהלותו בהיותו תחת השפעת אלכוהול). הנאשם הודה וחסך זמן שיפוטי יקר, אך מעבר לכך, חסך את עדות המתלוננת, תוך שהביע, כבר בתחנת המשטרה, חרטה עמוקה על הפגיעה שפגע בה. הסנגור סבר, כי מתחם העונש המבוקש על ידי התביעה, חורג לחומרה, שכן מדובר בעבירה אחת של חבלה בכוונה מחמירה; אירוע יחיד של אלימות, שאירע על רקע שתיית אלכוהול. הנאשם לא נהג באלימות, לא כלפי המתלוננת ולא כלפי גרושתו, בעבר, כך שמדובר באירוע נקודתי, שלא תוכנן מראש. מצבו הנפשי של הנאשם היה דכאוני, לאור רצונה של המתלוננת להיפרד ממנו, וכאשר התעורר ויכוח בינו לבין המתלוננת על רקע זה, וגם כתוצאה מכך שהיה שיכור, איבד עשתונותו, ודקר את המתלוננת. הסנגור הסכים, כי בדרך כלל שכרות אינה נסיבה לקולא, אולם, במקרה זה, השכרות השפיעה על שיקול דעתו של הנאשם, אשר אינו אלים בדרך כלל, ועברו מעיד על כך. מדובר במי שאינו אלכוהוליסט, לדבריו, אך במקרה זה האלכוהול השפיע על אופן התנהגותו, באופן החורג מהרגיל.

אשר לנזק שנגרם למתלוננת, סבר הסנגור, כי לא מדובר בנזק שהותיר נכות במתלוננת מבחינה פיזית, "למעט אולי הצלקות שיש מהדקירות".

הסנגור אף ציין, כי בעבר המתלוננת היא שתקפה את הנאשם, כפי שהדבר גם צוין בכתב האישום, בעת שסטרה על פניו במהלך ויכוח שהתקיים בין השניים כשלושה שבועות עובר לדקירות.

נסיבות חייו הקשות של הנאשם; העובדה שהוא לבד בארץ, ללא משפחה; הודייתו בעובדות; היעדר עבר פלילי; וכל הנסיבות האחרות שפורטו, יש בהם, לעמדת הסנגור, כדי להוביל למסקנה, שהעונש שיוטל על הנאשם צריך שיהיה ברף התחתון של מתחם העונש שייקבע. מתחם זה, על פי הפסיקה שהמציא הסנגור, צריך לנוע בין 6 חודשי מאסר בעבודות שירות למספר שנות מאסר. אשר לפיצוי, הוסיף הסנגור, כי אין לנאשם יכולת כלכלית, ועל כן ביקש שגם עונש זה יהיה מתון וסמלי, כאשר ממילא, ההליך הפלילי אינו מחליף הליך של תביעה אזרחית.

6. הנאשם פנה לביהמ"ש וציין, כי מאוד אהב את המתלוננת ואף התגרש מאשתו ועזב את בנו למענה. לדבריו, היה שיכור בעת שפגע בה והמתלוננת הייתה זו שהתחילה את הוויכוח עמו, ואף דחפה אותו כמה דחיפות. הוא הוסיף, ש"אני לא יודע איך הגעתי לסכין, אני לא יודע איך הרמתי את הסכין, אני לא יודע איך פגעת... ועדיין אני סובל יותר מאז שאני בבית סוהר, סובל כי פגעתי בבחורה שאני אוהב אותה הרבה".

7. לא יכולה להיות מחלוקת בדבר החומרה הרבה שבמעשי הנאשם. הנאשם לא היה מוכן לקבל את החלטת בת זוגו להיפרד ממנו, ולאחר שאימויו לפגוע בבן זוגה החדש לא הועילו, ובהמשך לויכוחים קודמים שהיו בין השניים בעניין זה, הוא הרים סכין מטבח, שהייתה מונחת בסמוך אליו, ודקר את המתלוננת פעמיים. שתי הדקירות היו עמוקות ובמקומות קריטיים: האחת בבית החזה משמאל, והשנייה בבטן, ואך בנס ניצלו חייה של המתלוננת, אשר סובלת עד היום, הן מנזקים פיזיים והן מנזקים נפשיים קשים. ניסיונותיו של הנאשם להטיל את האחריות על בת זוגו, ניסיונות שקיבלו ביטוי הן בפני שירות המבחן, אך גם בדבריו בפניו, אך מלמדים על המסוכנות הגבוהה העולה ממנו ועל כך שלא הפנים את מלוא חומרת המעשים ואת מלוא הסכנה בפניה העמיד את המתלוננת.

8. ביהמ"ש העליון קבע פעמים רבות, כי מעשי אלימות בכלל והולכים ומתרבים, אך במיוחד מדובר במעשי אלימות נגד נשים מצד הקרובים אליהן ביותר. רק ענישה מחמירה ומוחשית, תוכל לסייע למגר תופעה זו. התיק שבפנינו, הינו בבחינת חוליה נוספת המצטרפת למקרים הרבים של מקרי האלימות מסוג זה, ומה שנראה כמכת מדינה, מחייב את ביהמ"ש להרתיע את העבריין שבפניו, אך גם עבריינים פוטנציאליים נוספים, בדרך של ענישה מחמירה.

העונש צריך לשקף נאמנה את הצורך להגן על ערך חברתי ראשון במעלה והוא לספק ביטחון לכל אשה ואשה בחיק הקרובים לה. צריך להעביר מסר חד וברור ולפיו אלימות בכלל, ואלימות של בני זוג בפרט, תוביל, על דרך הכלל, לתגובה עונשית קשה, כאשר מידת הרחמים נסוגה מפני מידת הדין.

מעשיו של הנאשם מעוררים חרדה גדולה, עד לאן יכול בן זוג להגיע ואילו מעשים ביכולתו לבצע במי שכביכול הוא אוהב. מעשיו הותירו צלקות לא רק בגופה של המתלוננת אלא גם בנפשה, ואך סביר, כי צלקות אלה לא יגלידו בשנים הקרובות. יש להרחיק את הנאשם לתקופה ארוכה ומשמעותית כדי להגן על המתלוננת, אך גם כדי לאפשר את שיקומה ותקומתה (כך על פי התסקיר), תוך תקווה כי השהות במאסר גם תסייע לנאשם להפנים את חומרת מעשיו.

אכן, זו הרשעתו הראשונה של הנאשם; ואכן נסיבות חייו אינן קלות; ואף נכון, כי הוא בודד בארץ; אך האכזריות שבמעשים, יש בהם כדי להגביר את חומרת מעשי העבירה ואת אשמו של הנאשם. כך גם לנזק שנגרם מביצוע העבירה, שהוא מהווה שיקול ניכר לחומרה, כמו גם הנזק שהיה יכול להיגרם אלמלא הצילו הרופאים את חייה של המתלוננת. הטענה כאילו יש לראות במעשיה של המתלוננת, שלושה שבועות לפני ביצוע העבירה, משום התגרות שפגעה במידת השליטה של הנאשם על מעשיו, מוטב לו לא הייתה מועילת, שכן לא רק שאין בכך כל ממש מן הבחינה המשפטית והמעשית, אלא שיש בדברים אלה גם כדי ללמד, על חוסר ההפנמה של הנאשם את חומרת מעשיו ועל כך שאינו נוטל אחריות מלאה עליהם. ובאשר לטענה בדבר שיכרותו של הנאשם בעת ביצוע העבירה, כאילו יש בכך כדי להוות נימוק וקולא, הרי שלא רק שלא הוכחה קרבה לסייג לאחריות הפלילית (ר' סעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין), אלא שיש בכך גם לסתור את ההלכה שנקבעה על ידי ביהמ"ש העליון ולפיה, אין לראות בהשפעת האלכוהול על נאשם משום נסיבה מקלה. השיכרות מהווה הגנה במצבים נדירים בלבד, ולא כאשר היא נגרמה מרצונו ומדעתו של הנאשם. נקבע, כי גם בכל הקשור לענישת עבריו שהיה נתון להשפעת אלכוהול, ולא רק במישור האחריות הפלילית, עומדת החזקה המשפטית ולפיה הנאשם היה בעל הכוונה הפלילית הנדרשת לביצוע העבירה (ר' ע"פ 9356/09 פלוני נ' מדינת ישראל מיום 26/10/10) והשכרות אינה יכולה לסייע לו בעניין זה.

9. בטרם קביעת מתחם העונש ההולם, תוך השוואה לרף הענישה המקובל כפי שהוצג על ידי ב"כ הצדדים בפסיקה הענפה שהציגו לעיונו, יש לזכור, כי אין בהכרח חפיפה בין מתחם העונש ההולם, המהווה הכרעה ערכית המבוססת על שיקולים שונים, לבין מדיניות הענישה הנהוגה בעבירה הרלבנטית, שאינה אלא שיקול מבין השיקולים הנלקחים בחשבון בקביעת מתחם העונש ההולם.

כב' השופט ארבל ציינה בע"פ 1323/13 רך חסן נ' מדינת ישראל (מיום 5/06/13), כי: "זיהוי מתחם העונש ההולם עם טווח הענישה המקובל (כיום) הוא שגוי גם מאחר שהוא יאפשר הכנסת שיקולים שאינם קשורים בביצוע העבירה לתוך השלב הראשון (של קביעת מתחם העונש), שאמור על פי תיקון 113 להיות "נקי" משיקולים אלה. שהרי, רף הענישה הקיים כיום בפסיקה משקף את משטר הענישה שלפני התיקון, שלא הבחין עוד דרג בין נסיבות הקשורות בביצוע העבירה לבין אלה שאינן קשורות לביצוע העבירה בעת גזירת העונש... על כל פנים, פועל יוצא מהשוני בין מתחם העונש לבין טווח הענישה המקובל הוא, שמתחם העונש אינו משמש כ"תעריף ענישה קבוע" שאותו יש להחיל בצורה אוטומטית בכל המקרים העתידיים... " (סעיף 9 לפסק הדין).

10. ומתוך כל האמור לעיל וכלל הנסיבות המפורטות לעיל, אנו סבורים, כי מתחם העונש ההולם במקרה שבפנינו, נע בין 10 ל- 15 שנות מאסר.

11. אשר לגזירת הדין, הרי שבנסיבות האישיות של הנאשם, אין כדי להצדיק הקלה של ממש בעונשו, פרט לכך שיש להתחשב בהודייתו בעובדות, בשיתוף הפעולה שלו במהלך החקירה, בהעדר הרשעות קודמות ובאותן נסיבות שפורטו בדברי הסנגור לעיל.

12. אשר על כן, אנו דנים את הנאשם לעונשים הבאים:

א. 13 שנות מאסר לריצוי בפועל מיום מעצרו - 30/11/12.

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודשים והתנאי שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות או כל עבירה מסוג פשע תוך 3 שנים מיום שחרורו.

ג. הנאשם יפצה את המתלוננת פיצוי סמלי בסך 25,000 ₪.

זכות ערעור תוך 45 יום לביהמ"ש העליון.

ניתן היום, כ"ז אלול תשע"ג, 02 ספטמבר 2013, במעמד הצדדים.